

Шаховской — става и му подава
своя молба.

Молбата ми е тужа! Царице — наймиле!
Кари ми, поденицата ми да даватъ!
Кари ми, още ей сета, царо
да ми върватъ!

Клешиинъ

Губахте за тая
молба — и позвол ми да я видя!

Взема молбата върка и,
след като я прегледа,
се обръща към Федоръ.

Ти, господарю, ей сета каза,
че твоята царица знае княза
Иванъ Петровичъ, а къде то изгубе,
че го не знае! Пакъ възбуди,
като, като ангелъ ей сета,
за него се застъпи — иска той,
като краля престолна, грѣхна — нея,
сърдечната, да раздели отъ тебе,
за плененицата си да го кени!
Не върватъ ли? Порава вървѣ, чети!

Подава на Федоръ молбата.
Федоръ — чете

„Ти новъ бракъ прими, царю велики,
„Взemi Истиславка за царица своя...
„Крива Годукова изпраша
„Във монастира..“

Клешиинъ

Нами на князъ Иванъ
Петровичъ знае ли потеря? Вижъ подписа!

Федоръ — чете.

„И за това подписване съ молба:
„Митрополитъ всеруски Дионисий...
„Архиепископъ Варлаамъ... Князъ“ — Що?

Гласътъ му трепери.